

Lina FRANKOVÁ

Orlí zámok

III MĀME RADI BESTSELLERY

LINA
FRANKOVÁ

Orlí zámok

III
MAXIM

MÁME RADI BESTSELLERY

Copyright © Lina Franková 2021
Cover Photo © Trevillion / Jovana Rikalo

ISBN: 978-80-89967-88-9

Venujem Michaele a Danielovi.

Prolog

Ruku si zdvihol pred tvár. Pred očami sa mu zaleskol okrúhly pečatný prsteň s vystupujúcim hadom. Keď rozťahol bledé štíhle prsty, v detstve toľkokrát mučené hrou na klavíri, drobné smaragdy posádzané ako podklad sa zajagali v žiare ohňa mihotajúceho sa v masívnom kamennom krbe. Z rímsy kozuba vystupovali prepracované kamenné vežičky, také ostré a tenké, akoby hrozili bolesťou komukolvek, kto by si na rímsu zatúžil čosi odložiť. Zároveň bola každá z nich malou replikou toho, v čom sa teraz on sám nachádzal. Polovičatá veža priľnutá k izbe za ňou. Preto sa nad ním rozprestierala šklabiaca sa tma stúpajúca do vysokánskeho hrotu strechy.

Krb je až príliš pompézny na jeden zastrčený výklenok zámockej chodby, zvonka sa javiaci ako ozdobná vežička, pomyslel si o ňom už mnohokrát, keď sa pred ním, oblizovaný neviditeľnými jazykmi sálajúceho tepla, opieral v kresle potiahnutom krvavočerveným damaskom a nohy si pohodlne opieral o slonovinovú taburetku.

Rukáv košele mal vyhrnutý. O pokožku sa mu ovíjalo snehobiele hadie telo. Nevzrušene sledoval, ako sa had hýbe, zanechávajúc na rozohriatej pokožke studenú cestičku, a úzkou hlavou s koráľkovými červenými očami mieri k jeho zápästiu. Bola to ona. Volal ju Adelheid, a keď sa ovíjala vôkol jeho prstov a pokrútené sa mu natiahla k bezkrvne bledej tvári, jej šupinaté telo sa lesklo perleťou a mäkkými odleskami ohňa, akoby v sebe spájala zimu a leto zároveň, snehovú a slncovú dušu. Zatiaľ sa po macho-

vozelených tapetách ťahali dlhé tieňe ako prízračné telá zúfalo lapajúce po pochmúrnej hĺbke nad nimi.

V tejto poloveži neboli okná. Tie, čo však boli na chodbách, ešte prepúšťali miznúce oranžové svetlo postupne prechádzajúce do mrazivo modrého zasneženého večera.

Tam, kde práve sedel, boli iba *tie dvere*.

Silné a drevené, obkolesené trojitou kamennou arkádou, čo opisovala ich tvar hrotitého oblúka. Železný orol sediaci nad arkádovým vrcholom sa takmer strácal v ťaživej temnote tapety a jeho nehybný zobák smeroval nadol, akoby dvere neustále sledoval.

Sledoval ich už stáročia.

Dvere sa jemne *chveli*.

Gróf na ne uprel svoje prazvláštne čierne oči a Adelheid zasyčala, akoby spozornela spolu s ním.

Hrubé drevo, obité ornamentmi ukutými z tmavého železa, sa chvelo vo verajách, akoby doň niekto z druhej strany nehlučne narážal. Ručičky drevených kyvadlových hodín v ohybe steny sa pustili do besného okruhu. Potichu vrneli, zatiaľ čo veraje začínali vŕzgať, chvejúce sa v pántoch.

Znehybnel, akoby striehol na korisť, a takto bez pohnutia pozoroval, ako sa masívna železná kľučka dverí pozvoľna stláča smerom nadol. Zámok sotva počuteľne cvakol, no on ho počul zakaždým zreteľnejšie, naučený dôrazne reagovať kedykoľvek, keď sa *to pokúša vyjsť von*.

Dvere sa pootvorili.

Teraz sa už v kresle neopieral. Konečne sa pohol a nohy stiahol z taburetky na podlahu. Hneď nato však opäť ustrnul. Pozoroval a čakal. Podvedome sa prikláňal k dverám. Sledoval ich ako hladné zviera, čakajúce, čo za hľadavca sa vynorí z vršiacej sa hliny. Adelheid syčala a hodinové ručičky sa s vrvením krútili. Na chodby sadal kobaltový súmrak pretkávaný špirálami snehových vločiek, no veža priliehajúca k miestnosti s pomaly sa otvárajúcimi dverami zívala temnotou, ktorá požíerala aj plamene v krbe.

Dvere postupovali až mučivo opatrne, až napokon narazili na hrubú reťaz, ktorá ich zastavila hneď na začiatku.

Oči upriamil na škáru medzi ich okrajom a stenou.

Vytiahli sa spoza nej štyri prsty, takmer ľudské, abnormálne dlhé, tenké a čierne ako polnočná obloha a svojimi zaostrenými koncami, zašpicatenými bruškami bez nechtov, sa zakvačili do dreva.

Zatlačili proti reťazi.

A gróf sa prudko postavil, s rukou ovinutou bielym hadom až obradne zdvihnutou, a jediným priamym slovom vyjadril svoj nesúhlas:

„Nie!“ ozvalo sa v polkruhovej predizbe *tej miestnosti* hlbokým tvrdým hlasom, ktorý nepripúšťal námietky.

Prsty sa okamžite stiahli, akoby ich jeho rozkaz popálil. Dvere sa zabuchli. Hodiny zastali a zvonivým dunením začali odbíjať päť úderov.

Viditeľne napätý si sadol späť do kresla. Meravo sa oprel. Prázdno sa zadíval do praskajúcich polien v krbe. Palcom neprítomne pohládzať hlavu snežne bielej užovky.

Znova to prejavilo *vôľu uniknúť*.

Bude hádam on prvým z rodu, ktorý sa *tomu* postaví tvárou v tvár?

Príde ho *zničiť*?

Sedel a pochmúrne dumal nad svojim osudom.

Odbíjanie hodín sa odrážalo od tieňmi zaplavených stien a vracalo sa k nehybným dreveným dverám pod kamennými arkádami. V čiernych zákutiach, kam už svetlo nedosiahlo, sa mohlo skrývať čokoľvek a on si bol istý, že sa tam aj *ukrývajú*. Krčia sa v tme a pozorujú ho.

No jediné, čomu skutočne venoval pozornosť, sa pred chvíľou stiahlo späť za dvere.

Aspoň pre dnešok.

Snežilo. Keď mu zápästie zdobilo plazivé hadie telo, nastávala skutočná tma. Niekde na inom mieste však *ona* hľadela do odrazu vysokej presklenej steny obrovskej obývačky, ako sa sneh sypal na záveje v záhrade a vôkol jemnej tváre, ktorej sa ťažko odhadoval vek, jej zatiaľ obtekala hustá para

zdvíhajúca sa z bordového nápoja v pohári na vysokej stopke. Netušila, že ju tak zaujmú široké poháre, ktorým sa po sklenených nohách neustále plazili biele obláčiky, no išlo o jednu z mála vecí, ktoré si na vianočnom večierku užívala.

Stála uprostred davu známych aj neznámych, možno sa aj jemne pohojdávala v rytme hudby, a cítila sa sama. Sladko osamelá. Pozrela ponad ľudí, ktorým nad hlavami visel dážd žltých svetielok. Tenké káblíky boli spustené tak nahusto, až cez ne takmer nebolo vidno strop. Hľadela ponad hlavy takzvaných priateľov, hoci sa v podstate pravidelne stretávala iba s Jurajom, ako jej práve napadlo... a našla ju. Jej sestra si práve klieštikmi nakladala kúsky syra na tanier, zamyslená a až chladne vážna vzhľadom na rozosmiate skupinky, ktoré ju obkolesovali.

Saskia si pomyslela, že za iných okolností by sa jej asi celý nápad páčil. Pohanská oslava Vianoc. Trochu trúfale, trochu výstredné. Samozrejme, na míle ďaleko od skutočných pohanských zvykov, ale to si nechala pre seba. Organizátorovi aj tak stačilo iba to, že vymyslel špeciálne pomenovanie a jeho priatelia unesene ochkali, keď vošli do domu.

Odmala vídávala, ako bohatí ľudia cítia potrebu prichádzať s originálnymi večierkami, a aj tentoraz čakala čosi výnimočné a nablýskané, nejakú navoňanú zdochlinu, reklamu na zaujímavý život.

Ale nie je to na Kornéliu až príliš ponuré? uvažovala, keď obracala pohár v prstoch stratených v pare.

V rohu obývačky stál vysoký vysvietený vianočný strom a všetky vianočné ozdoby na ňom boli spodobením slnka. Nevadilo jej ani bohémsky naservírované jedlo. Na matne strieborných podnosoch sa vynímali drahé syry, prepolené figy, výberové plátky mäsa či tmavé hrozno. Ale museli sa stoly strácať pod čiernymi obrusmi?! Okrúhle drevené runy, hoci aj s vyrezanými symbolmi pre šťastie, ktoré viseli pred oknami, na ňu skrátka pôsobili nevianočne, neveselo. A Saskia potrebovala, aby sa Kornélia rozveselila. Fakt, že ju vôbec prehovorila, aby s ňou na večierok šla, bol možno prvým veľkým krokom, ktorý napokon môže viesť späť do života, prinavráti ju do práce a medzi ľudí. Lenže párty bola neočakávané iná, divná a očividne jej sestru nenadchla.

Saskia si uvedomila, že sestru pre zamyslenie stratila z dohľadu. Vyrhla sa z úvah a chvíľu sa zmätene obzerala vôkol seba, až zachytila Kornéliin pohľad. Sedela na okraji koženej pohovky, v ruke držala nedotknutý tancier a snažila sa ju pritiahnuť očami – tmavomodrými, celkom inými, aké mala Saskia. Jej mandľové oči, aj keď boli ladovomodré, sa často ligotali pohnútkami, pričom ani netušila, ako dáva svetu zakaždým najavo, čo sa v nej odohráva.

Kornélia sa rozhodne nebavila a snažila sa Saskiu pritiahnuť k sebe ako záchranné lano.

Nie, nie! Ešte ma nechaj! Saskiu prekvapilo, keď sa v nej ozval malý nespokojný hlások.

Asi jej bolo so svojím trpkosladkým nápojom predsa len naozaj príjemne, a aj keď si od výčítiek hryzla do pery, zrazu sa pristihla, ako predstiera, že si sestru nevšimla a stále ju hľadá.

Ešte okamih, len drobný okamih bez zármutku... vravela si, až si napokon sama našla záchranu, ktorá ju ešte na niekoľko minút mohla udržať vzdialenú od sestry.

Sedela tam, v opačnom rohu, ako stál vysvietený strom, a ich zrak sa na diaľku spojil. Okolo Saskie na okamih zmizol pohyb, sledovala iba jej nebojácne, premýšľavé oči, ktoré na ňu pozreli ako na niekoho, koho poznajú viac ako on sám pozná seba samého. Vykročila za ňou ako uhranutá a ignorovala Kornéliine tiché výkriky, ktoré sa jej odrážali od chrbta. Aby totiž pohanskej zábave dodali čerešničku na torte, najali si mladú vešticu.

Saskia netušila, či sa skutočne považuje za vedmu, alebo je len herečka, no impulzívne sa rozhodla nechať si urobiť výklad budúcnosti. Akoby zázrakom sa stolička pred okrúhlym stolom zahaleným tmavozeleným súknom uvoľnila. Vôkol ženy sa ako naznačený vstup do cirkusového stanu roztvárali ligotavé závesy tvorené nepravidelnými krištálmi. Obkolesovali ju mihotajúce sa hrubé zelené sviece a v ich jemnom svetle sa uprostred stola jagala veľká veštecká guľa.

Žena bola vlastne jediným skutočne zaujímavým ľudským objektom v miestnosti. V dlhých šatách z bordového zamatu a s dvoma dlhými radmi ónyxového náhrdelníka pôsobila ako temný protipól k vlnám ľudí v lesklých

látkach a flitroch. Veď aj Saskia mala overal, ktorý mal síce čierne nohavice, ale vrch bol vyblýskaný ako strieborná vianočná guľa.

Neisto sa pousmiala.

„Vitajte a sadnite si,“ spravila žena pomalý oblúk rukou a jej marsalové pery Saskiu obdarili prívetivým úsmevom.

I keď jej šaty mali hlboký výstrih, mala pod nimi rolák z čiernej čipky a jeho rukávy pokračovali spod nazbieraných krátkych rukávov šiat až k prstom obsypaným prsteňmi, cez ktoré ich mala prevlečené ako návlčky. Saskii napadlo, že sa správa bláznivo, ale už nemala na výber a sadla si.

„Moje meno je Justína a odpoviem vám na akúkoľvek otázku,“ uprela na Saskiu veľké zelené oči výrazne vystupujúce z chudej tváre.

Mala po bradu zastrihnuté vlniace sa vlasy, ktoré jej ostré črty zjemňovali.

„Pekné meno,“ hlesla prvé, čo jej v rozpakoch napadlo, aj keď pravda bola taká, že sa jej v hlave okamžite vybavila novela Justína od Markýza de Sade. „Ja som Saskia,“ dodala a s ospravedlňujúcim úsmevom si pariaci nápoj odložila na jej stôl.

Vedme svietil v zlatých vlasoch výrazne ryšavý pruh, ale Saskia mala pre podobné výstrelky pochopenie, keďže sama menila farby vlasov ako chameleón.

Pozabudla sa očami na vešteckej guli.

„Ďakujem. V našej rodine sa meno Justína dedí,“ počula ju vraviť a zrazu dve ruky obsypané zlatými prsteňmi demonštratívne odsunuli guľu bokom k sviečkam. „Túto atrapu si nevšímajte. Dali mi ju sem iba ako dekoráciu, ale jakživ mi hĺbky skla nič neodhalili.“

Ženy sa na seba usmiali. Saskia sa v jej prítomnosti konečne uvoľnila.

A zrazu pred ňou žena obratne miešala veľké karty. *Zatiaľ* sa jej zdali krásne, atramentovo čierne. Ich chrby tvoril výjav čierneho guľatého mesiaca v zatmení, ktorého ako svätožiara obkolesovali zlaté slnečné lúče.

„Na čo sa pýtate, Saskia?“

To je jedno. Povedz mi, či zajtra vyjde slnko a nechaj ma oddýchnuť si od Nely, povzdychla si hlboko v sebe.

„Na... na čokoľvek?“ vyhabkala. „Teda... rozumiete...“

„Ste nakazená smútkom, Saskia,“ znenazdajky povedala Justína.

Saskia ustrnula. Sprvu mala pocit, akoby ani nebolo možné, že veštica vyslovila to, čo na vlastné uši počula. Justína sa totiž aj naďalej príjemne usmievala a miešala karty, akoby nezbadala jej zháčenie a nechápala, že jej slová sa do Saskie zahryzli. Opäť znervóznela.

... *nakazená smútkom...*

Akoby z nej iba prečítala niečo, čo bolo až príliš viditeľné.

„Tak sa pozrieme, kam vás osud v budúcnosti dovedie,“ prehodila akoby nič a konečne pred ňu položila taroty.

„Preložte,“ povedala.

Saskia sa spamätala. Poslúchla ju a spravila z kariet dve kôpky. Justínin úsmev nemizol, ale vo výraze jej predsa len bolo badať čoraz väčšie sústreďenie, keď ju ešte niekoľkokrát vyzvala, aby kôpky delila. Napokon pred ňu v naučenom vzorci rozložila všetky vrchné karty.

„Podme si prečítať, čo vám karty odovzdávajú a kým vlastne ste.“

Saskia si ironicky pomyslela, že presne vie, kým je. Ženou pred tridsiatkou bez obrúčky. Už len čakala, že ju čochvíľa poteší vyhlíadkou na manžela a bude po výklade.

Justína obrátila prvú kartu.

V tej chvíli sa však stalo všetko, čo Saskia *nepredpokladala*.

Až nadpozemsky vyrovnaný výraz veštice sa roztrieštil ako najtenšie sklo. Jemný povrch karty sa jej vyšmykol z prstov a hebko sklzol na zelené súkno. Po úprimnom prekvapení, ktoré hraničilo až so šokom, sa kútiky jej pier pozvoľna obracali nadol. Napätie, ktoré v nej tak náhle vzplanulo bolo natolko citeľné, že v jedinom okamihu preskočilo aj na Saskiu.

Tie karty sú strašné! Pomyslela si, definitívne uzatvárajúca svoj názor na niečo, čo jej len pred minútou prišlo krásne.

Hľadela na zlatom orámovaný výjav, ktorý Justínu tak veľmi zneistil. Zlatá a biela boli jediné farby, ktoré pokrývali ich čierno-čierny podklad. A potom ešte *kosti*. Karty tvorili kosti.

Na tejto sa jasne črtala kostra operenca. Sedel na bidle, prázdne diery po vtáčích bulvách otočené priamo na ňu, zobák jemne zahnutý. Vtáčia šelma. *Orol*.

A pod ním stálo jediné zlaté slovo.

ONA.

Justína na kartu sústredila svoj strnulý pohľad, a keď si znova a znova čítala to strohé všetko vypovedajúce slovo, pocítila, ako sa jej do končatín vlieva chlad.

Ona.

Takže to je... ona.

Justíny sa zmocnil pocit, akoby strácala pôdu pod nohami. Nevnímala nič, len orliu kostru, surovú a ohyzdnú, vpísanú do jedinej karty, ktorá už celé generácie nikomu neprišla na oči. *Ona* tu ale práve teraz sedela a Justíne sa kdesi blízko pri uchu ozval nezameniteľný zvuk, pri ktorom sa jej na zátylku zježili vlasy.

... Ssssss... Akoby sa jej rozdvojený hadí jazyk obtrel o ušný lalôčik, až sa takmer zhnusene ohnala rukou.

Lenže taktiež vedela, že nesipí pri jej uchu, nehadí sa jej po ramenách, ktoré predsa len trochu stiahla k sebe.

„Takže... čo to znamená?“ zachytila zmätený výraz ženy, čo pred ňou sedela, tej krehkej modrovlasej figúry nakazenej smútkom cudzích, a pobádala sa, aby sa prebrala.

... Sssss... Syčanie sa vlastne odrážalo od stien jej lebky, akoby sa jej v hlave usadilo hniezdo hadov, sotva cez neho Saskiu počula.

„... že náhody neexistujú,“ začula aj svoj hlas a jeho obvyklá energickosť, ktorú však zrazu iba predstierala, jej pomohla syčanie v ušiach potlačiť.

No Justína vedela, že čo sa má stať, už sa stane. Kolo osudu sa pohlo. Pohlo sa dávno pred kartou so zlatým slovom ONA, len aj jej samotnej bolo súdené kdesi v behu udalostí zastať a prihliadať na ich tok.

Zacvičila skrehnutými prstami a obrátila druhú kartu. Bol tam kostlivec v čiernom rúchu, ktoré iba prerastalo z čierňavy podkladu. Nad hlavou držal kosu a zlatý nápis znel SMRŤ.

Saskii nervózne vyletelo obočie. Niežeby na veštenie verila, ale vedma ako obratom vysielala negatívne vibrácie, ktoré ju stiahli do nepokoja.

„Nebojte sa. Smrť neznamená iba ukončenie pozemského bytia,“ rýchlo ju upozornila. „Poukazuje predovšetkým na významnú zmenu v živote, na zmenu, ktorá...“

Obrátila ďalšiu kartu.

„... vás postaví pred zásadné rozhodnutie.“

Saskia mlčala, no pocítila zvedavosť. Teraz sa pred ňou objavilo zlaté rázcestie. A Justína obrátila aj kostlivca na príšernom umrlčom koni.

„Čoskoro vás navštíví niekto, kto...“

Odhalila rub novej karty.

„... prinesie ponuku, ktorú musíte prijať.“

„Prinesie teda výhodnú ponuku?“ nasmelo sa ozvala, pretože sa jej zdalo, že by mala reagovať. A niečo zastrašené v nej dúfalo, že veštici sa na pery prinavrátí priateľský úsmev, aby celá situácia nebola natoľko nepohodlná.

„Výhodná, nevýhodná! To nie je to, čo je podstatné,“ prehodila, ani na ňu nepozrela.

„Nerozumiem,“ hlesla Saskia. „Tak o čo teda ide?“

Justína karty obracala čoraz rýchlejšie. Keď opäť prehovorila, *čítala* ich ako v tranze.

„Prijmete ponuku, pretože vás má do viesť k nemu.“

Aha, k nemu. Saskia sa zahniezdila. *A sme doma.* Každý výklad pre slobodnú ženu končí pri mužovi. Prečo to ale Justína musela poňať tak exoticky?

Veštica ju navyše opäť vyviedla z predpokladu.

„A napokon budete stáť pred voľbou. Voľbou, kým sa nakoniec vy sama stanete. Máte iba dve možnosti, Saskia. Stanete sa skazou alebo rozhršením.“

Justína k nej konečne zdvihla pohľad. Saskia si až vtedy uvedomila, že jej oči nie sú zelené v pravom slova zmysle. V mihotavom svetle sviec žiarili ako dva hladké bledé olivíny. Ich studený zelenkavý pohľad ju mrazil. Aj napriek skepticizmu ju z nej znova obišlo čosi neviditeľné, ale výrazne pocity, čosi, čomu ľudia hovoria – obišla ňa smrť.

„Budete stáť pred rozhodnutím, ktoré ovplyvní nás všetkých,“ povedala jej so zvláštnym odovzdaným výrazom a nespúšťala z nej oči.

„Vás všetkých?“ zopakovala ešte zmätenejšie.

Justína prikývla, krátko a trpkó. Keď sa jej z útrob lebky znova ozvalo syčanie, bolo bolestivé a zlovestné, bolo to syčanie tisícov hadov, ktorí sa prišli stať jej súčasťou.

A oni sa skutočne *stali*.

Justína sa nečakane prebrala a celá sa strhla, až sa Saskia mierne od-tiahla. Na chvíľu sa sklonila až pod zelený obruš, kde mala asi svoje veci, pretože keď sa vynorila, bez varovania sa natiahla k Saskiinej ruke a čosi studené jej vtlačila do dlane.

„Musíte sa rozhodovať s prihliadnutím na svedomie, Saskia!“ dôrazne jej povedala. „Nechajte si pomôcť, závisí od vás príliš veľa!“

Saskia si vymanila ruku a roztvorila prsty. Na dlani jej ležalo úzke okultné kyvadlo, kužeľ z kremeňa v rôznych odtieňoch ružovej, hrot malo ostrý a pripevnené bolo k dlhej striebornej retiazke.

„Ďakujem,“ vydýchla, hoci to znelo viac ako otázka.

Za iných okolností by darček od cudzej osoby neprijala, ale Justína sa začala správať natoľko zvláštne, že jej záležalo len na rýchlom odchode.

Rozladená sa postavila. Justína ju neustále prenikavo pozorovala, akoby jej chcela nemo prízvukovať, aby si jej výklad pamätala.

„Šťastné a veselé Vianoce,“ v rozpakoch sa usmiala Saskia, zobrala si nápoj a s kyvadlom v ruke a s pocitom úľavy, že je po veštení, sa vzdalovala od stola. Až kým opäť nezachytila Kornéliin vyčítavý pohľad, a došlo jej, že sa na ňu za jej „únik“ znesie sprška výčítiek. Zhlboka si povzdychla, vložila si kyvadlo do vrečka a vykročila priamo za sestrou.

Vo chvíli, keď sa Saskia rezignovane blížila k sestre, si už Justína so zatvorenými očami vtierala do spánkov levanduľový olej. Jeho teplo postupne sťahovalo bolesť.

No na *zvuky* bola levanduľa prikrátka. Ostali v nej tiché, takmer už iba tušené, ale prítomné. Ako kľbko hmýriacich sa zmijí kdesi pod domom, ktorého útroby už navždy budú prepúšťať slabulinko sa nesúce zloveštiace ssss do životov jeho obyvateľov.

Čosi ju zaštekľilo na nose. Spoza lemu výstrihu vytiahla vreckovku a nenápadne si ho otrela. Keď na ňu pozrela, zbadala krvavú škvrnu.

Bolesť, tupá a zahmlievajúca jej zrak, sa prinavracala.

A počula ich. Počula ich *všetkých*.

Časť 1

Matrčné obdobie

Kapitola 1

Možno náhody naozaj neexistujú. Možno už na vianočnom večierku, keď hľadela do olivínových očí mladej vedmy, bolo rozhodnuté, že práve v polovici marca nastane okamih, keď sa Saskia skutočne stane „ňou“. Keď začne jestvovať ako ONA.

Keď toho chladného dňa Barevanson vkročil do jej kancelárie, skláňala sa nad vytlačeným príspevkom kolegu, ktorému sľúbila recenziu, a ako obvykle takmer nevnímala svet. Stratená medzi knihami, za dlhým stolom, pôsobila ako útle žieňa pri chladnúcej šálke kávy, obkolesené príručnými publikáciami a starožitnými zväzkami. Z oboch strán sa popri stene tiahli preplnené drevené police s knihami, akoby toho už i tak nemala poruke dosť. Pracovala v miestnosti dlhej a starosvetskej, bohapusto vplytvanej iba pre ňu. Mladá knihovedkyňa si bola vedomá svojho šťastia, keď na ňu vyšli práve priestory bývalej študovne a jej kolegyňa prešla na iné oddelenie.

Práve si podčiarkla vetu v rozpore s inou, keď sa dlhou kanceláriou prehnal vánok a poštekli ju pod nosom vôňou zažltnutého papiera a látkou potiahnutých väzieb. Ktosi otvoril dvere. Saskia sa vytrhla z práce a zdvihla tvár od papierov. Na prahu stál jej šéf a s rukou natiahnutou k pozvaniu vpúšťal hosta.

Okuliare na čítanie s priesvitným plastovým rámom si naučeným pohybom ukazovákom pritlačila ku koreňu nosa a spozornela.

Vtedy ho prvýkrát zbadala.

Do miestnosti vkráčal vysoký muž.

Muž odetý v čiernom. Sprvu jej pripomenul veľkú vranu. Bol však štíhly a nepokryte elegantný, hneď si všimla jeho nedotklivú vážnosť. Vtedy si pomyslela, že nie je vrana. Je ladný čierny kocúr. Možno panter.

Ďalšie, čo ju zaujalo, boli sako a nohavice na mieru. Peknú postavu mu opisovali bez jedinej chybičky, jediného záhybu na mieste, kde by nemal byť. Namiesto kravaty mal čierny askot a čierny plášť, snobsky prehodený cez ramená, takže za ním zavial ako pláštenka, keď prekročil prah.

„Slečna Janssen,“ oslovil ju nadriadený a Saskii neunikla akási nepokojná priškrtenosť v jeho hlase. „Vyskytla sa nám istá záležitosť, ktorú sme museli neodkladne vyriešiť. Ale náš hosť by s vami rád prediskutoval ponuku...“

... ktorá sa neodmieta. Keď zbadala, ako na ňu za jeho chrbtom veľavravne vypúľil oči, zdalo sa jej, že práve toto chcel dodať.

„Rád by som vám predstavil grófa Hyeronyma von Barevanson. Gróf von Barevanson, naša knihovedkyňa, slečna Saskia Janssen, je...“

Gróf...? zháčila sa, zatiaľ čo priestor preťal priamočiary hlas:

„Môžete nás nechať, ďakujem.“

Saskia zarazene sledovala, ako sa nadriadenému zadrhla veta v hrdle a nasledoval silený úsmev a odchod. Nech na neho pôsobilo čokoľvek, vyplynulo to z návštevníkovej znepokojivej charizmy, a keď sa za ním zatvorili dvere, ten čierny kocúr v ľudskej podobe zaplnil každý kúšik jej knihovedeckého sveta.

Gróf von Barevanson k nej vykročil a každým krokom čoraz viac zachádzal do nepatrných miest medzi knihami, vyplnil každú z piatich stoličiek so zeleným polstrovaním vôkol stola, stal sa centrom diania a obkolesil ju ako éter, samozrejme, s vyžiadaním okamžitej pozornosti.

„Slečna Janssen, dovoľte, aby som vám objasnil účel svojej návštevy,“ oslovil ju, keď zastal pri stole, a Saskia vzhliadla do jeho aristokraticky bledej tváre a v duchu si vravela – *No tak, Saskia, čo sa ti porobilo? Reaguj!*

„Samozrejme...“ zaváhala, „... gróf von...“

„Barevanson!“ pokojne mohol preťať vzduch mečom, znelo by to menej útočne.

„Gróf von Barevanson,“ nenechala sa zahanbiť. „Prosím, posadte sa.“